

Monster

Roderik Six

Monster

2021 Prometheus Amsterdam

Voor de vrolijke raaf

© 2021 Roderik Six

Omslagontwerp en -illustratie Sven Verhaeghe

Foto auteur Johan Jacobs

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 2603 2

Soms komen al je dromen uit en ontwaak je
in een nachtmerrie.

I

Vandaag is mijn vrouw overleden. Of misschien gisteren. Ik weet het niet meer. Ik ben dronken.

Ik word wakker in een huis dat ik niet ken. Mijn hoofd lijkt wel van lood. Niet de gekende kater, hier is meer aan de hand.

Véronique is dood.

Alles valt stil. De zin past nauwelijks in mijn hoofd. De woorden zijn te groot. De letters hebben de omvang van een wolkenkrabber en ik sta met mijn neus tegen de muur gedrukt. Als ik omhoog kijk, word ik misselijk. Ik zet de zin aan de kant, draal er even rond en druip dan af als een gewond dier na een onbeslist gevecht.

Van achter de gordijnen straalt een grijs licht. Ochtend of avond – het valt niet uit te maken. Ik beslis dat het ochtend is. Ik heb zin in koffie.

Er zijn nog mensen in het huis. Ik hoor geroezemoes, gestommel, een deur die behoedzaam gesloten wordt.

Als ik beneden kom, stekt de conversatie aan de keukenta-

fel. Ze was al gedempt, maar nu is het helemaal stil. Ik begrijp waarom: in de verwarring vergat ik me aan te kleden. Een volwassen man die in zijn ondergoed een onbekend gezelschap overvalt, het lijkt wel een kwade kinderdroom. Iedereen heeft zijn blik afgewend. Het is een beschamend tafereel maar het deert me niet; straks barst iemand in lachen uit en is het ijs gebroken.

Ik slaag er niet in de koppen te tellen, ze vervagen en duiken dan ergens anders op. Ik ben nog niet goed wakker.

‘Is er koffie?’ hoor ik iemand vragen. Dat is een goed idee. Een vrouw staat op, loopt naar het aanrecht en vult een mok uit een blauwe thermos. Haar handen trillen heftig. Niemand lijkt het op te merken. Ik krijg de kop in mijn handen gedrukt. Niemand kijkt me aan. Ik loop door naar de woonkamer. Er zitten mensen op de sofa’s. Zo veel volk. Ik ga in het midden van een leeg bankstel zitten en nip van mijn koffie.

Op het salontafeltje ligt een pakje sigaretten – niet mijn merk, maar deze lust ik ook wel. Ik vraag geen toestemming; op een of andere manier weet ik dat niemand bezwaar zal durven maken.

Het is alsof ik cement inhaleer. De rook slaat op mijn maag. Even denk ik aan braken maar ik weet me te bedwingen. Iedereen lijkt me aan te staren maar als ik stiekem rond spied, laat geen blik zich vangen. Er wordt geen woord gezegd. Niemand durft zelfs maar zijn keel te schrapen. In de keuken barst iemand in snikken uit. Een deur gaat open en dicht. Het natte geluid verwijdert zich.

Ik blader wat in een magazine dat op tafel ligt, maar de woorden laten zich niet ontcijferen. Het moet waarlijk een

zware avond geweest zijn. Er is wat misplaatste schaamte en ongemak – ik zit hier tenslotte halfnaakt en ongewassen, maar ik voel geen aandrang om me op te knappen.

Er komt een vrouw binnen die ik nog minder herken dan de anderen. Ze komt naast me zitten en legt een kaartje op het magazine, daar waar ze mijn blik vermoedt. Ik kan niet scherpstellen, de tekst blijft wazig.

Ze begint te praten. Woorden vallen als bakstenen uit haar mond. Ze stapelen zich op het tapijt en al snel staat er een muur tussen ons beiden.

Plots zwijgt ze. Haar hand breekt door de wand en komt op mijn knie terecht. Het lijkt wel of iemand iets vies en glibberigs op mijn been heeft gelegd. Dat is niet aangenaam. Ik wil de hand weg, maar durf het ding niet te pakken. Gelukkig neemt ze hem terug.

Waarom is het hier plots zo bedompt? Alsof iemand een plastic zak over mijn hoofd heeft getrokken. Ik probeer op te staan. De kamer tolt. Vertraagd, als in een film, valt een kop koffie op het tapijt. Er zijn veel geluiden en overal handen die me vastpakken. Dan is er een glas water, en een witte pil. Daarna is het warm en donker.

Later word ik weer wakker. Dit is mijn kamer – ónze kamer, of toch niet helemaal. Nochtans ben ik niet alleen: er ligt nog iemand te ademen met de regelmaat van de slaap. Langzaam wordt het zwart grijzer en kan ik de gestalte ontwaren. Zij ligt op een matras op de grond. Behoedzaam stap ik over haar heen en sluip naar beneden.

Het is een heldere nacht met een volle maan. Wittig licht schijnt binnen en voorziet alles van een zilveren schijn. On-

willekeurig ril ik. Zal ik haar edelstenen buiten leggen om ze te laten baden, om hun heilzame krachten op te laden? Zou het helpen?

Op de salontafel glinstert een kaartje. Slachtofferhulp. Dat heeft weinig zin. Van een slachtoffer is hier geen sprake, hoogstens van een dode.

Nog later ben ik halfdronken. Iemand heeft een hartversterkende fles laten staan. Verwoede pogingen ten spijt, slaag ik er niet in helemaal dronken te worden. De maan schijnt te helder, het troebel wil niet komen. Dat heb ik soms: mindere dagen waarop niets me gunstig gezind is, ook de drank niet.

Ik moet overgeven. Ze hebben me iets gegeven waar mijn maag bezwaar tegen maakt. Boven de pot gulpt alles er weer uit. Op het eind blijf ik kokhalzen zonder resultaat.

Ik poets de weeë smaak uit mijn mond en gorgel om het zuur weg te spoelen. In de spiegel merk ik mijn zus op in de deuropening. Sinds onze jeugd heb ik haar niet meer in nachtkledij gezien.

Ze zegt dat ik me geen zorgen moet maken, dat de kinderen bij Johan zijn. Haar stem weerkaatst meedogenloos hard tegen de badkamertegels. Beschamend dat ik nog niet naar hen gevraagd heb.

Ik zwijg.

Of ik het rustig aan wil doen met de fles. Dat dat niets helpt. Dat ze me nu maar alleen laat. Als er iets is.

Ik knip het badkamerlicht uit en ga op de pot zitten. Alles krijgt weer een zilveren schijn, het zwart-wit van een oude film, alsof dit alles een lang geleden verleden behelst en ik slechts een verdwaalde matineebezoeker ben.

Op de wastafel liggen haar spulletjes, allerhande potjes waar ik het nut niet van ken. Ze zijn nu ook nutteloos. Niemand zal dit ooit nog gebruiken. Deze dingen zijn ontheemd, verbeurdverklaard door het leven.

Bezoekdag.

Een stoet instanties komt langs in kostuums en plastic gezichten. Ze condoleren me, nemen de koffie aan die mijn zus de ganse dag door zal blijven zetten en spreken hun holle frasen uit.

Ze vervelen me met hun geveinsde medeleven en aangeleerde empathie. Het is aandoenlijk: banken en verzekeraars die menselijk willen overkomen. Alsof iemand het noodzakelijk kwaad als huisvriend wil. Gelukkig komen ze ook ter zake.

Ik rook en drink koffie en staar bewust naar een punt op de muur. Mijn vader zit naast me; hij knikt welwillend in mijn plaats. Ze schuiven me papieren onder de neus en leggen er een blinkende pen naast, ik hoef enkel te tekenen. Wagen, huis, haar leven – alles komt op mijn naam. Haar dood ontlast me van elke wereldse schuld.

De kamer vult zich langzaam met rook; ergens in een hoek zit mijn dode grootvader met een pijp in zijn knokige hand. De walm neemt steeds meer plaats in, dreigt me te verstikken. Een grote grijze bol zwelt op, dra word ik in een hoekje samengedrukt en leeg geperst. In mijn borstkas krimpt mijn

hart samen. Plots begint mijn dode grootvader als de baarlijke duivel te lachen. Dan is het niet zo erg meer. Vrolijk huil ik mee met de wolven.

Mijn vader stoot me aan. As van mijn sigaret valt op het tapijt. Op de bank zitten twee agenten, hun kepie op de knieën. Ik herken hen onmiddellijk hoewel ik hun bestaan al vergeten was.

Op een avond stonden ze voor mijn deur. Ik opende en met een plechtig gebaar namen ze hun kepie af. Ik wist genoeg.

Het zijn jonge kerels, jonger dan ik, voorlopig nog jonger dan mijn vrouw. Ze zien er aangeslagen uit en maken een bedremmelde indruk, ondanks de uniformen. Er schuilt droefheid in hun ogen. Dat is nergens voor nodig. Iemand zou hen moeten troosten, of hun op zijn minst iets sterks moeten aanbieden. Ik krijg niets over mijn lippen en glimlach hen toe.

Ze vertellen over het ongeval. Dat hadden ze op de eerste avond niet kunnen doen. Er is een tweede partij bij betrokken, een oudere man. Hij had niet gedronken, maar ook hij reed te snel. Dat kunnen ze afleiden uit de remsporen en de impact op de wagen. Hij heeft haar vol in de flank geraakt. Ze maakte geen schijn van kans. Ik steek een nieuwe sigaret op. Mijn zus brengt een verse asbak.

Haar verschrikte blik. Die mooie, grote bruine ogen opengesperd. Een hert dat betoverd door het licht van aanstormende koplampen in het midden van de weg blijft staan en blijft staren tot de klap er een eind aan maakt.

Ik rook zoveel dat ik er koppijn van krijg. Buiten is het grijs, het kan elk uur van de dag zijn. Ik ga slapen.

Het bed stinkt naar zweet. Mijn zweet. Haar geur is al verdwenen. Ik nestel me in de klamme lakens en probeer de kou van me af te schudden. Haar laatste blik blijft voor me hangen, althans wat ik ervan maak. Haar echte laatste blik is in het bezit van een ander, een oudere man die nu in het ziekenhuis ligt te herstellen. Het zal nooit helemaal helen.

Hoogstens vijf minuten kan ik geslapen hebben, maar als ik mijn ogen open, lijkt het wel een eeuw. Ik ben meteen klaarwakker. De hoofdpijn is verdwenen. Tijdens mijn slaap ben ik door een helderheid overvallen, de eenvoud van een vlieg-droom: je springt van een richel en zweeft – en vooraf de zekerheid dat dat zal lukken.

Iets heeft me gewekt. Een vermoeden. Scherpste eist me op.

Als een roofdier spied ik van onder de mufte lakens de kamer rond. Nog steeds hetzelfde grijs. Ergens loert gevaar.

Ik knip het licht aan, spring uit bed en open het raam. Daarna open ik de kastdeuren. Al haar huiden, netjes opgevouwen, geurend naar wasverzachter.

Beneden, op het bloemperk dat nooit echt bloeien wou, vormt zich een berg textiel. Na de wandkast volgt het rek op de overloop. Het gehos en de neerploffende bundels wekken de aandacht. Mijn zus komt de trap op. Ik loop haar voorbij met een stapel avondjurken over mijn schouder gedrapeerd. Ze houdt me niet tegen.

Als alles leeg is, ga ik naar buiten en versleep de berg naar het midden van het gazon. Uit het tuinhok haal ik de fles die normaal de grasmachine voedt en besprenkel de berg met

benzine. Het vuur laait in een zucht hoog op. Ik steek een sigaret op en zie de berg wegsmelten. De stapel brandt niet echt, krimpt eerder weg uit angst voor de vlammen. Achter me staan mijn ouders en zus toe te kijken.

Als de vlammen zakken, ga ik naar binnen en til de contrabas van de grond. Het is de eerste keer dat ik het instrument zo vol aanraak; ik voel me een bedrieger, alsof ik de borsten van een andere vrouw betast. Zonder beschermhoes is het instrument heel wat lichter. Ik draag haar in mijn armen naar buiten en let erop dat ik nergens blijf haken. Het mag geen geluid maken, moet geruisloos gebeuren, de minste klank zou ondraaglijk zijn.

Ik wacht tot de grootste vlammen weg zijn. Dan leg ik haar voorzichtig op de smeulende hoop. Ze zoemt zachtjes, in haar buik hoor ik de zee. Ze vat niet onmiddellijk vuur. Eerst kraakt en knarst het, dan verschijnen er barsten in de lak alsof ze heel snel oud wordt. Vanbinnen knapt iets en ik weet dat haar ziertje het begeben heeft. Tussen de wanden van de bas spant een uiterst fragiel en onvervangbaar stokje – het ziertje. Daar heeft ze me vaak over verteld als ik weer eens te dicht in de buurt van haar bas rondbanjerde.

De hals krult langzaam omhoog, de snaren verslappen. Plots vat ze alsnog vlam. Ze verbrandt zonder een krimp te geven.

Ik rook een sigaret. Het gevaar is bezworen. Niemand zal ons nog bestelen.